

LENEN BIJ DE EIGEN B.V. FISCAAL AAN BANDEN GELEGD

Ik schrijf deze column aan de vooravond van de bekerwedstrijd Feyenoord-Ajax. Als in Amsterdam gevestigd kantoor blijken wij toch door de jaren heen enige Feyenoord aanhang als personeel te hebben aangetrokken. Kennelijk is de voorkeur voor voetbalclub geen onderdeel van ons aanname beleid. Dat is maar goed ook anders was ik, als supporter van De Graafschap, waarschijnlijk nooit aangenomen. Net als in de voetballerij is er ook in de fiscaliteit sprake van een soort wedstrijd. Zo bestaat er sinds jaar en dag jurisprudentie over lenen van de eigen B.V. en de grenzen daaraan. Als er over de grens wordt gegaan, is er niet sprake van een lening maar van een “fiscale” dividenduitkering die in box II wordt belast met 25% (tarief 2019; wordt 26,9% in 2021) inkomstenbelasting. Waar de grenzen liggen is echter niet altijd even duidelijk. Die grenzen verschillen namelijk van geval tot geval. Een directeur/groootaandeelhouder (hierna: DGA) met een groot privé vermogen, die geld leent van zijn eigen

B.V. om box III beleggingsvastgoed aan te kunnen kopen, zou prima grotere bedragen van zijn B.V. kunnen lenen. Een derde partij zou in een dergelijke situatie gezien de vermogenspositie en de wijze van aanwending van de financiering ook bereid zijn een dergelijke lening voor een dergelijk bedrag te verstrekken. Het wordt mogelijk een ander verhaal als een B.V. geld leent aan een DGA die privé geen of onvoldoende terugbetalingscapaciteit heeft. In dat geval komt de vraag aan de orde of we fiscaal een lening zien of dat we fiscaal geheel of gedeeltelijk het uitgeleende bedrag zien als een met inkomstenbelasting belaste dividenduitkering. Tijdens onder meer belastingcontroles is dit, zeker in situaties waarin de schuldverhouding van de DGA relatief groot is, een onderwerp van discussie. De discussie gaat dan over de vraag of er in die concrete situatie over de grenzen is gegaan. Vaak leiden die discussies tot afspraken over de afbouw van de schuldpositie waarbij, als de DGA zich niet aan de afspraken houdt, een belaste dividenduitkering in aanmerking wordt genomen. Door sommige partijen wordt in die discussie, als de schuld al langer bestaat, gesteld dat de fiscale dividenduitkering al ver in het verleden heeft plaatsgevonden. In dat geval zou de belastingdienst te laat zijn en niet meer kunnen navorderen.

Kennelijk wil de belastingdienst discussies over de hoogte van schulden aan de eigen B.V. niet meer en/of in mindere mate gaan voeren. Men heeft geen zin meer om die wedstrijd te spelen. Waarschijnlijk zal dat mede te maken hebben met de hoeveelheid spelers die de belastingdienst nog beschikbaar

heeft. Althans dat zal vermoedelijk de achtergrond zijn van een voorgenomen wetwijziging waarbij vanaf 1 januari 2022 alle schulden (behoudens de eigenwoningsschuld) aan de eigen B.V. die uitgaan boven € 500.000 in box II te belasten als fiscaal dividend.

Kortom alle DGA's worden over één kam geschoren. Het maakt niet uit of je op basis van de jurisprudentie veel meer had kunnen lenen, zodra je boven de € 500.000 uit komt, is het kassa voor de belastingdienst. Wel zal (zoals hiervoor genoemd) er een uitzondering gelden voor leningen ten behoeve van de eigen woning. Deze blijven onder de nieuwe regeling mogelijk. Daarbij teken ik aan dat het effectieve voordeel van de renteaftrek voor eigen woningen voor personen in het top tarief de komende vijf jaar drastisch zal afnemen. Met deze wijziging zet de wetgever voor schulden boven de € 500.000 (bij lagere bedragen blijft de jurisprudentie relevant) de jurisprudentie buitenspel. Daarmee dwingen zij DGA's die prima grotere bedragen kunnen lenen van de eigen B.V. in mijn ogen onnodig in de armen van andere financiers zoals banken en dergelijke. Als je de wedstrijd niet wilt spelen, moet je niet de spelregels gaan veranderen. Concrete wetteksten zijn er nog niet. Die worden in dit voorjaar verwacht. ■

RENÉ MAAT
Belastingadviseur en partner
Rechtsstaete Vastgoedadvocaten en
Belastingadviseurs